

det skulle ud i en fjerde høring, for det er jo i realiteten det, der ville blive tale om.

Jeg erindrer ikke, i hvert fald ikke umiddelbart, at der er andre lovforslag her i Folketinget – og vi gennemfører jo et par hundrede stykker om året – der i den grad er blevet sendt til høring, og hvor man i øvrigt har lyttet så seriøst og ansvarligt til høringssvarene i den kreds af mennesker, som har vurderet dem. Jeg synes, det er rosværdigt, og jeg vil gerne rose ministeren for at have stillet sig i spidsen for den procedure. Jeg synes, det har været en klog procedure, og som jeg ganske klart gav udtryk for i mit ordførerindlæg, er det nu Kirkeudvalgets opgave at vurdere og analysere, om de indvendinger, der fortsat er, giver baggrund for ændringer.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, vi har et hovedproblem, og det er, at man måske er i færd med at reparere en del af området, der ikke er i stykker. Det er jo hovedregul nummer ét, at man ikke skal reparere noget, der ikke er i stykker, og det har jeg som lidt af en bekymring, vil jeg godt sige.

Jeg er meget taknemlig over nu at høre, at også den konservative ordfører tilkendegiver, at man vil lytte til de indvendinger, der er kommet, for hr. Kirkegaard har fuldstændig ret i, at det er en meget stor proces. Men jeg har til gengæld aldrig set et forslag, hvor man alligevel har tilsidesat den kritik, der er kommet stort set enstemmigt og over én bank. Men jeg er nogenlunde beroliget – ubekymret er måske at gå for langt, men nogenlunde beroliget – efter at jeg har hørt hr. Kirkegaards forsikringer om, at de indvendinger, der ligger, vil man selvfølgelig tage alvorligt.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg må desværre sige, at det ville være ganske let, både under den nuværende regering, under den tidligere regering og under den forrige regerings tid, at finde ganske mange eksempler på, at man overhovedet ikke har taget hensyn til de høringssvar, der er indkommet om et lovforslag. Det har man i denne sag, og det ville jeg gerne kvittere for i mit indlæg.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Margrete Auken som ordfører.

Margrete Auken (SF):

Ud fra ret forskellige holdninger til kirken er der i SF stort set enighed om, at grundlovens § 66 bør opfyldes og kirken få færdigbygget sit demokrati, så den selv kan tage vare på sine anliggender. Lad mig lige indskyde her, at i SF har vi altså ikke den mistanke og mistillid til demokratiet, så vi tror, at så snart man har det, går det fuldstændig galt, og så er det de helt forkerte, der løber med magten.

Jeg vil i øvrigt anbefale, at man læser slutningen af biskop Lindhardts høringssvar, for så kan man se, hvordan det ser ud, når den gamle aristokratiske embedsmand siger, at demokratiet er en farlig sag. Jeg synes næsten, jeg også kunne genfinde den mistillid til demokratiet i noget af det, der er blevet sagt her.

Kl. 15.40

Jeg er helt enig med f.eks. Socialdemokratiet i, at vi selvfølgelig skal blive ved med at have en kirke, som er åben, og hvor folk føler sig hjemme, og jeg tror ikke, der er nogen i kirken – altså af dem, der dækker den brede del, som jo også vil komme til at tegne demokratiet – der er af en anden opfattelse.

Vi har i SF længe haft ønske om, at statstilskuddet til kirken blev flyttet fra den delvise dækning af præstelønningerne til de deciderede statslige opgaver, som i dag varetages over kirkeskatten; det er i øvrigt et forslag, som siden hen også er blevet støttet af Kristeligt Folkeparti og andre. Men det er jo ikke det, debatten i dag drejer sig om, medmindre – og her kan jeg igen henvise til det socialdemokratiske indlæg – vi bliver nødt til at tage alvorligt, at der pludselig kommer buldrende et eller andet mystisk fra Finansministeriet om, at nu skal dette tilskud laves fuldstændig om, og nu skal det ind i bloktilskuddet. Så vil vi altså stå med en fornemmelse af: Jamen ved de overhovedet, hvad de snakker om, de mennesker?

Så står vi tilbage med at sige: Det forslag, vi står med her, hvad handler det i grunden om? Selvfølgelig kan man sige, at det er to forskellige kasser, nemlig den ene betalt over kirkeskatten og den anden betalt over statsskatten. Men hvis de tumler ind over hinanden på den her måde, kan det altså gå ganske forskrækkeligt galt, og det kunne igen være medvirkende til, at man ville spørge: Kunne vi dog ikke få en orden, hvor kirken kan ordne sine egne sager?

Jeg ville have meget svært ved at forklare oppe i min gruppe, hvorfor det var noget, Folketinget skulle sidde og lovgive om. De ville sige: